

Andrea Rimová

ZA DVERAMI MOJICH SNOV

MOTÝL

Andrea Rimová

ZA DVERAMI
MOJICH SNOV

Copyright © Andrea Rimová 2014
Design © Motýľ design 2014
Cover photo © Netfalls/Fotky&foto
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2014

ISBN: 978-80-8164-020-9

Andrea Rimová

ZA DVERAMI
MOJICH SNOV

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Venujem zo srdca babke,
ktorá je mojou vášnivou čitateľkou.*

PROLÓG

„Vy hádam žartujete,“ povedala som policajtovi, ktorý pred necelými piatimi minútami zazvonil pri dverách bytu, kde som žila s Kamilou.

Stáli sme v kuchyni a ja som ho zabíjala pohľadom. Žene v uniforme vedľa neho som nevenovala pozornosť. Cúvla som o meter, akoby som sa bála, že na mňa policajt zaútočí. Žena mi venovala smutný pohľad, no nepovedala ani slovo.

„Mohli sme kontaktovať jej rodičov. Kým by však prišli do mesta... Máme podozrenie, že ide o vraždu a nechceme dať prípadnému útočníkovi náskok,“ pokračoval tichým hlasom.

„To bude určite omyl,“ počula som svoj hlas a mala pocit, akoby nepatril mne. Ani telo, v ktorom som bola spútaná, zrazu nebolo moje. Celá záležitosť bola jedno veľké nedorozumenie.

Podlomili sa mi nohy, a keby ma muž zákona nezachytil, zviezla by som sa na zem ako jesenný list zo stromu. Usadil ma na stoličku a sám sa uvelebil na druhú, pol metra odo mňa.

„Verte mi, toto je na mojej práci najhoršie, no je to nevyhnutné.“

Cítila som bolesť v hrdle pri každom slove, ktoré som vyslovila. „Vy si tu len tak vtrhnete a poviete mi, že Kamila je mŕtva? Že sa predávkovala? Viete vôbec, čo hovoríte? Kamila si nikdy v živote nezapálila ani len obyčajnú cigaretu! Neobjavila sa celý víkend, ale určite sa čoskoro vráti.“

Zaregistrovala som, ako policajtká mrkla na kolegu. Vstal a ona si sadla na jeho miesto.

„Slečna, nevieme, či je to vaša kamarátka. Prišli sme, lebo potrebujeme vašu pomoc. Obet' totiž...“ Zmlkla a dotkla

sa mojej dlane. „Prepáčte, ale žena, ktorú sme našli v hoteli Magic, sa zapísala pod jej menom. A uviedla túto adresu. Možno len vašej kamarátke ukradla doklady. Preto je dôležité, aby ste išli s nami a...“ Zaligotali sa jej oči a mne až vtedy začali dochádzať jej slová.

Nadýchla som sa a pozrela na jej prsty, ktoré mi jemne stisli dlaň.

„Mám identifikovať telo?“

Prikývla. Muž stál obďaleč a potichu sledoval rozhovor. Toto nebol zlý film ani nevydarený žart, ale krutá realita.

Cítila som oheň v lícach a ťažké viečka. Chcela som niečo povedať, no nedokázala som zo seba vydať ani hláska.

Poobzerala som sa po izbe. Pohľad mi padol na pohovku pri okne, kde Kamilina úhl'adne poskladaná flaušová deka už dva dni bezúspešne čakala na svoju majiteľku. Bola som si istá, že odišla na víkend so svojim tajným milencom. Povedala, že mi čoskoro prezradí, o koho ide, a veľa ďalších noviniek, len mám byť trpezlivá. A tak som čakala na vhodný čas, kedy sa odhodlá a vyjde s pravdou von.

Zahľadela som sa na policajtku. Netlačila na mňa, len si zahryzla do pery. Možno si spomenula na blízkych, ktorých tiež kedysi stratila.

„Oblečiem sa,“ zašepkala som a odišla do svojej izby. Na viac som sa nezmohla.

Netuším, či boli v meste zápchy, ani aké bolo počasie. Zo sveta spomienok na Kamilin úsmev a našu poslednú spoločnú chvíľu ma vytrhlo až cinknutie výťahu, ktorý zastal v podzemí nemocnice. Do nosa mi udrel ťažký zápach dezinfekčných prostriedkov a po chrbte prešiel mráz.

Dala by som všetko, len aby som sa vyhla chvíli, ktorá ma čakala. Videla som množstvo filmov, v ktorých ukazovali identifikáciu obetí šialených psychopatov alebo nezmyselných autonehôd. Vedela som, že ma nečaká nič príjemné,

a akosi som si nechcela pripustiť, že možno uvidím Kamilu naposledy.

Moje predstavy sa s filmovými zábermi vôbec nezhodovali. Miestnosť, do ktorej sme vstúpili, pripomínala klasickú nemocničnú izbu. Žiadne dlaždice, kachličky ani chladiace boxy, z ktorých by vytiahli podložku so stuhnutým telom, iba biele steny a dlhý úzky stôl.

Výhľad na telo na ňom zacláňal muž v bielom plášti. Keby plachta neprekrývala hlavu, vyzeralo by to ako bežné lekárske vyšetrenie. Neprijemný zápach však neprebili ani osviežovače v zásuvkách.

Pozrela som na nohy mŕtvoly, ktoré vytŕčali spod plachty. Nechty boli nalakované žiarivým oranžovým lakom. Podobný som zahliadla pred pár dňami v našej kúpeľni.

No a čo? To ešte nemusí znamenať, že je to Kamila. Taký dnes nosí väčšina báb. Navyše, neónové farby sú teraz in.

Čím viac som sa blížila k stolu, tým viac sa naťahoval čas. Oťaželi mi nohy a odmietali kráčať. Chýbali dva metre, meter a pol, nakoniec meter... Všimla som si ruku obete vytŕčajúcu spod bielej plachty. Medzi prstami mala tmavé fľaky a ničím nepripomínala Kamilinu ruku.

To nie je ona. Kamarátka nosila prstene. Viac prsteňov na každej ruke a náramok od rodičov. A v poslednom čase aj drahé hodinky od milenca. Tieto ruky nie sú jej.

Patológ skúmal akési papiere. Odrhol od nich zrak, premeral si ma s neutrálnym výrazom na tvári a odstúpil.

„Pripravená?“ opýtal sa tónom, ktorým by som si pýtala v novinovom stánku žuvačky.

Pripravená? Ako sa má človek pripraviť na smrť blízkej osoby?

Nadýchla som sa a zápach mi opäť pripomenul, kde som. Stála som len pár sekúnd od pravdy, ktorá sa mohla stať mojou nočnou morou, a chcela som ujsť – ďaleko. Ešte raz som

si premerala ruku mŕtvoly a prikývla. Potom som na krátky okamih zavrela oči.

1

Keď som spoznala Tima, mala som zlomené srdce. Postaral sa o to Vlado – najsexi muž zo susednej dediny, ktorý mi narozprával presne to, čo žena potrebuje počuť. Miloval ma už na druhom rande a na treťom sa zmienil, že si ma vie hravo predstaviť ako matku svojich detí. Mal krásne oči, prítlačlivý úsmev, pevný zadok a nablýskané auto. Čo viac som mohla chcieť? V predstavách som sa videla v svadobných šatách po jeho boku. Netušila som, že keď sa ma dostatočne nasýti, stratí záujem a budem preňho len ďalšie meno na zozname husí, ktoré mu naleteli.

Zlomené srdce som si plánovala zreparovať tak, že hneď po maturite opustím rodnú dedinu a nájdem si prácu v najbližšom krajskom meste. Osud bol mojim plánom naklonený. Podarilo sa. V reštaurácii v centre mesta potrebovali čašníčku a moja hotelová škola a psie oči ich na pohovore presvedčili. Majiteľ podniku mi pomohol prenajať si izbu v neďalekej ubytovni a o pár dní ma mama s otcom priviezli aj so stokilovou batožinou autom, aby videli podmienky, v ktorých budem žiť.

Mama plakala, akoby sme sa už nikdy nemali stretnúť. Otec, ktorý vlastne nebol mojím skutočným otcom, ma pevne objal, akoby ma pred takmer dvadsiatimi rokmi sám splodil.

„Dávaj na seba pozor, Evka,“ povedal úprimne.

„Neboj sa, otec. Ty daj pozor na mamu, dobre?“ prosila som ho. Smutne prikývol. Mama sa na mňa ešte raz silno prilepila a zababrala mi slzami zmiešanými so špirálou a s mejkapom biele tričko.

Kto má rád lúčenie? Pochybujem, že existuje niekto taký.

Bolo mi ťažko. No vedela som, že bolo nevyhnutné odísť. Chcela som žiť ďaleko od miest, kde by som mohla naraziť na toho namysleného „Casanovu“, ktorý podlo využil moju naivitu, aby sa mi dostal pod sukňu. Ďaleko od dediny, kde sa každý stará o všetko a všetkých, okrem seba, kde každý potrebuje rozoberať iných, pretože sám si nevie poradiť so svojim životom.

Opäť som si pomyslela, aká škoda, že mama po smrti môjho biologického otca nemala ďalšie deti. Teraz by sa jej hodil niekto, kto by vyplňal prázdnotu, čo som po sebe zanechala. Radovan mi nikdy nedal pocítiť, že nie som jeho vlastná dcéra, no určite mu bolo ľúto, že nemá aj pokrvného potomka. Nikdy sme to spolu nepreberali. Mama sa iba raz zmienila, že ak by otehotnela, riskovala by život. Bola som vtedy malá, no vedela som, že ju nechcem stratiť. Preto som sa zmierila s osudom jedináčika. Dodnes neviem, či to bola pravda, alebo len prostriedok na utíšenie mojich požiadaviek na súrodencov.

Vybaľovanie vecí na ubytovni mi trvalo celú večnosť, no cítila som sa neskutočne slobodná a dospelá.

Pozajtra začínam nový život.

Budem zarábať peniaze a môcť bezhlavo nakupovať v obchodných centrách.

Neskôr si prenajmem malý byt s automatickou práčkou a so sporákom, pomyslela som si, keď mi pohľad padol na biele tričko špinavé od maminho smútku.

Hodila som sa na posteľ a s pohľadom zapichnutým do stropu som si predstavovala nasledujúci deň. Mal sa tu po mňa zastaviť môj nadriadený, trochu mi ukázať mesto a odprevadiť ma k lekáre, aby vykonala vstupnú prehliadku.

Verila som povere, že ak prvýkrát zaspávate na novom mieste, máte si niečo želať. Pred spaním som si želala, aby sa mužovi, ktorý odporne oklamal nielen mňa, ale aj ďalšie

dievčatá, vrátilo všetko aj s úrokmi. Ak tá povera naozaj funguje, ten chrapúň bude raz veľmi nešťastný.

Ráno som sa zobudila do pekného dňa, popreťahovala sa v tvrdej posteli a rozhliadla sa po svojom malom kráľovstve. Malá izbička sa mi páčila, aj keď v nej okrem postele, stola, stoličky, skrine, police a zrkadla nič nebolo. Rodičia mi síce priviezli menší televízor, ale ešte som ho nemala čas zapnúť.

Predpokladala som, že najväčším nedostatkom nažívania v tejto izbe bude toaleta, o ktorú sa musím deliť s obyvateľmi ďalších jedenástich izieb na poschodí. A rovnako aj sprcha a kuchynka.

Spomenula som si na Kamilu zo susednej dediny, ktorá tu študovala na vysokej škole. Raz v autobuse opisovala svojej kamarátke internátny život a sťažovala sa, že takto nevydrží dlho žiť. Sedela som vtedy za nimi a nevedela si predstaviť, že sa do sprchy nedostane vždy, keď to potrebuje. Napriek negatívam, ktoré Kamila vtedy vykresľovala, tešila som sa na všetko, čo ma čaká. Aj keď to k pohodliu domova malo veľmi ďaleko. Jednoducho som bola šťastná.

Lebo to bolo nové.

Lebo to bolo dočasné.

Lebo mi patrilo svet.

O deviatej mi zavolať na mobil šéf. Čakal ma v aute pred ubytovňou. Vybehla som von plná energie, vzala si od neho rovnošatu, ktorú budem nosiť v práci, a zanesla ju do izby. Potom som sa zvalila na sedadlo spolujazdca a prehliadka mesta sa mohla začať.

Ukázal mi cestu na autobusovú a železničnú stanicu, najbližšie potraviny, poštu, nákupné centrum, polikliniku, budovu polície, knižnicu, mestský úrad a mnoho iných záchytných bodov, ktorých polohu čoskoro budem poznať ako vlastnú dlaň.

Šéf ma nakoniec vysadil pred ambulanciou, poprial mi

pekný štart do nového života a aby som sa dobre vyspala pred prvým pracovným dňom. Potom odišiel.

Vstúpila som do čakárne, zapísala sa na papier, kde bolo ešte asi osem nevyškrtaných mien a usadila som sa na stoličke pri okne. Lekárka už mala u seba moju kartu. Mama sa o to postarala.

Obzerala som sa dookola a dúfala, že toto miesto nebudem navštevovať často. Nevieam, ako dlho som tam sedela, no zrazu sa otvorili vchodové dvere a do čakárne vstúpil Tim. Slušne pozdravil a očami si premeral nevel'kú miestnosť. Jeho pohľad sa zastavil na mne. Snažila som sa spomenúť si, či ho odniekiaľ nepoznám, keďže sa na mňa tak uprene díval. Neúspešne. Bud' som mala otrasnú pamäť, alebo on bol nejaký čudný, keď tu tak stál a zíval.

Po chvíli si sadol na vedľajšiu stoličku a povedal: „Ahoj. Vyznie to možno zvláštne, ale čo keby sme zašli na kávu?“

Rozosmiala som sa. Toto som naozaj nečakala. Už vtedy som si všimla, že má krásny hlas.

Pozrela som k papieru, kde som sa zapísala.

„Koľko ľudí je pred tebou?“ opýtal sa, keď pochopil, kam smerujú moje myšlienky.

„Ešte asi šesť.“

„Tak to máme čas. Ideme?“ nadvihol obočie a ja som bez váhania vstala a vykročila za ním.

2

Tim bol môj prvý kamarát vo veľkom meste. Prvý a najlepší. Nevedela som, čo ma na ňom vtedy zaujalo, no neskôr som zistila, že je to skvelý človek. Vyžarovala z neho bezstarosť,

mal zmysel pre humor a bol ochotný počúvať moje reči o tom, ako sa mi ťažko zvyká v novej práci, a sťažnosti, že nemám práčku a neviem variť, lebo nemám ani sporák. A že na voľnú sprchu čakám niekedy aj dve hodiny.

Bol atraktívny. Vysoký a štíhly, krátke hnedé vlasy si upravoval gélom. Mal veľké modré oči, malý nos a plné pery. Mojim spolužiačkam by sa pri pohľade naňho roztriasli kolená, ja som si však držala odstup a Tim to chápal. Povedala som mu, že nie som pripravená na nový vzťah a dal mi priestor, aby som sa spamätala z novej práce, bývania a zo života, ktorý som začala žiť. Stali sa z nás skutoční kamaráti.

Veľa sme sa rozprávali. Miloval môj smiech. Naučil ma cestovať mestskou dopravou, ukázal mi, ktorá pizza je najchutnejšia, aj kde sa dá najlepšie zabaviť.

Bol o štyri roky starší a tiež jedináčik. Jeho mama krátko po prvom pôrode ochorela a musela sa podrobiť operácii. Nemohla mať viac detí. Možno nás spájalo to, že sme vyrastali sami a vzájomne si nahrádzali súrodencov, ktorých sme nikdy nemali, lebo to tak chcela príroda. Odrazu sme akoby našli brata a sestru, po ktorých sme v kútiku duše obaja tajne túžili po celý život.

Často mi opakoval, že keď ma vtedy v čakárni uvidel, akýsi vnútorný hlas ho navádzal, aby ma oslovil. Nevedel to vysvetliť a ja pochopiť, ale brali sme to ako fakt, že nám bolo súdené stretnúť sa.

Po niekoľkých mesiacoch sa začal stretávať s dievčatami a ja som mu ako správna kamarátka dávala rady, ako sa má správať a kam dotyčnú slečnu zobrať na rande. Detailom, a najmä sexuálnemu životu, sme sa zámerne vyhýbali. Ja som žiaden nemala a ten jeho bol príliš osobnou záležitosťou. Ne potrebovala som vedieť, kedy a s kým spáva.

Prialala som mu však všetko šťastie sveta. Bol mi ako ozajstný brat.

Domov som chodila raz za mesiac, aj to len na víkend. Mama sa ťažko zmierovala s mojím odchodom, no bola bezmocná. Život v meste ma bavil a peniaze, ktoré som si začala odkladať už z prvej výplaty, mali po roku veľkú hodnotu.

Spolu s otcom boli pyšní, že sa mi darí, a doma ma rozmaznávali. Chodili po špičkách, aby ma nezobudili, mama piekla a vyvára, otec zakaždým požičal od kolegov devedečko s dobrým historickým filmom, lebo vedel, že ich milujem. Večer pri šálke čaju som im rozprávala vtipné zážitky z práce, v ktorej mi po roku predĺžili zmluvu na neurčito. V reštaurácii som podávala stopercentný výkon, čo šéf videl hneď od začiatku. Na otázku, či som si našla priateľa, som prevrátila očami a mama hlasno vzdychla. Mať dvadsať a nemať partnera bolo na dedine niečo prazvláštne. Väčšina o generáciu starších žien bola v mojom veku už minimálne zasnúbená a ich dcéry, ktoré tam ostali žiť, boli na tom podobne.

„Mami, mám dvadsať, nie štyridsať,“ opakovala som jej s pobaveným výrazom na tvári.

„Viem, ale bývaš vo veľkom meste a si sama. Nemáš nikoho, kto by na teba dával pozor.“

„Nepotrebujem ochranu, mami. Mesto nehryzie a ak sa mi má stať niečo zlé, pokojne k tomu môže dôjsť aj u nás, nemyslíš?“

Otec súhlasne prikývol, no nahlas nepovedal ani slovo.

„Ja len, že Ľudmila z vyšného konca včera v potravinách rozprávala o výbavičke pre bábätko, ktorú kúpila svojej tehotnej dcére. A ja som jej závidela, že čoskoro do ich domu pribudne dieťaťko,“ priznala sa.

„Mami, keď si nájdem vhodného partnera a zabezpečíme si bývanie, budem uvažovať aj o svadbe a dieťati. No upozornujem ťa, že to ešte potrvá. Pravdepodobne aj Marika z nižného konca sa stane babkou skôr ako ty,“ vyhlásila som a mama sa

zamračila. Na nižnom konci totiž žiadna Marika nebývala, takže mama pochopila moju iróniu.

„Bývať by ste mohli tu. Dom je dosť veľký a sme tu iba sami dvaja,“ navrhovala riešenie mne a budúcemu zaťovi, ktorý ešte ani nestihol vstúpiť do môjho života.

Spolu s otcom sme vybuchli smiechom a mama sa k nám pridala.

Život na dedine plynul pomalšie ako v meste. Dedina voňala mojím detstvom a nik sa nikam neponáhlal. Dokonca aj babky chodievali do kostola minimálne pol hodinu pred začiatkom omše, aby si stihli poklebetiť. Bez ohľadu na ročné obdobie. Mala som to tu rada, ale iba na občasné víkendy a sviatky.

3

Tíma som doma viac ako dva roky vôbec nespomenula. Chcela som sa vyhnúť maminým otázkam. Verila totiž, že priateľstvo medzi mužom a ženou neexistuje a nemala som chuť ju o tom presvedčať. Rodičia preto netušili, že okrem pár kolegýň, s ktorými som sa skamarátila, existuje v meste aj muž, na ktorom mi záleží.

Keď na začiatku decembra, takmer dva a pol roka po zoznámení, vyhlásil, že si našiel prácu v zahraničí, akoby sa mi zrútil svet.

Čakala som ho v našej obľúbenej kaviarni. Poslal mi esemesku, že sa musíme stretnúť. Vraj má nejaké novinky.

Meškal dvadsať minút, no namiesto ospravedlnenia ma silno objal a pobožkal ma na čelo. Potom si sadol na stoličku oproti mne a v očiach mal iskričky.

„Vyhral si tisíc eur na stieracom žrebe,“ usmiala som sa. Zavrtil hlavou, že nie.

„Tak si zbalil tú nezbaliteľnú, čo zrušila rande už aspoň stodvadsaťkrát,“ podoprela som si bradu a sledovala ho pozornejšie, ako inokedy.

Opäť záporne pokrútil hlavou, no zjavne sa na mojich tipoch dobre zabával.

Čosi sa stalo. Si úplne iný. Vyžaruje z teba niečo, čo si neviem vysvetliť.

„Tim, nenapínaj ma. Povedz, čo sa deje,“ prosila som ho.

Žmurkol na mňa, zakýval na čašníka a objednal si dvojité espresso s mliekom. „Našiel som si prácu,“ povedal víťazne.

Pokrčila som nechápavo obočie. „Veď ty ju predsa máš.“

„Ale už nie nadhlo. Dnes som dal výpoveď. Táto automobilka ma už prestala baviť, znížili nám prémie a od pondelka máme nového majstra, s ktorým sme si nepadli do oka. Takže, keď mi včera zavolať bratranec, že rozširujú stavebnú firmu, v ktorej pracuje...“ rozprával nadšene.

„Počkaj,“ prerušila som ho. „Ktorý bratranec?“

Zovrela mi žalúdok. Tim vždy spomínal len jedného. Vraj so zvyškom rodiny neudržiava kontakt. Volal sa Rasťo a žil v zahraničí.

Len mi nehovor, že odtiaľto odídeš!

„Predsa Rasťo,“ potvrdil moje obavy. „Takže, bábika, hneď po Novom roku nastupujem na stavbu vo Francúzsku.“

Usmieval sa od ucha k uchu a čakal gratulácie. Nemohla som ho sklamať, preto som sa prinútila do silného úsmevu.

„Blahoželám, Tim.“

Vidina nového života ho neobyčajne rozrušila, preto si nevšimol, že sa moje oči nesmejú. Zapálil si cigaretu a veselo štebotal, kde presne bude pracovať, a ja som ho prestala vnímať. Dochádzalo mi, že bude d’aleko. Veľmi d’aleko. Možno sa mu Francúzsko zapáči a ostane tam navždy.

Keď urobil prestávku, aby si odpil z kávy, využila som príležitosť.

„Takže v januári odchádzaš. Ako často budeš chodiť domov?“

Nepostrehol smútok v mojom hlase, no presvedčil ma, že sa nášho priateľstva nemieni vzdať.

„Zhruba každé tri mesiace. Ale spravíš si v práci voľno a prídeš ma pozrieť. Navštívime spolu Paríž! Vždy som sníval o plavbe po Seine,“ rozplýval sa.

„Dobre,“ usmiala som sa.

Tim zvažnel a chytil ma za ruku.

„Evi, zarobím tam takmer trikrát toľko ako tu. Už po roku si budem môcť kúpiť úplne nové auto.“

Stisla som mu ruku a cítila sa trápne.

Ako som len mohla byť taká sebecká a netešiť sa? Tak veľmi sa tešil, že zarobí viac peňazí a uvidí nové miesta. A ja som sa tých pár minút utápala v smútku, že ma tu necháva samu. Má predsa právo na svoj život aj plniť si svoje sny. Bol by hlúpy, keby nevyužil takúto šancu. Ponuka trojnásobného platu sa nedostáva každý deň.

„Teším sa s tebou, Tim. Aj keď je pravda, že si neviem predstaviť, že tu nebudeš,“ vyklopila som položartovným tónom, no on zvažnel.

Priložil si moju ruku k perám, pobožkal ju a povedal: „Pre nás dvoch to znamená, že sa neuvidíme tak často, ale nič sa neboj, sestrička. Budeme si písať a telefonovať a skajpovať, prinesiem odtiaľ pravé francúzske víno a nejaké dobroty,“ predpovedal budúcnosť.

„Musíš si na seba dávať pozor,“ povedala som a prikryla som ľavou rukou jeho dlaň, ktorou zvieral moju pravú ruku.

„Sľubujem,“ zvesela sa usmial, a ja som sa cítila oveľa lepšie.

Odprevadil ma pred ubytovňu, a keď sme zastali pred vchodom, pozrel sa na budovu zhora nadol a povedal: „Verím,

že keď sa prvýkrát vrátim domov, budeš už bývať inde. Tá malá izbička ti už nestačí, kočka. Mali by sme sa začať obzerať po byte, ktorý by si si mohla dovoliť prenajať.“

Mal pravdu. Dva a pol roka som tu prežila len vďaka teplej strave v práci. Do mojej časti spoločnej chladničky sa zmestili maximálne dva jogurty, mlieko, maslo a dve paradajky. A do vlastnej minichladničky som investovať nechcela. V izbe by sa potom nedalo ani pohnúť.

„Naozaj mi s tým pomôžeš?“ opýtala som sa s nádejou v hlase.

„Samozrejme. Nájdeme ti malý byt s práčkou a so sporákom. A s parkovacím miestom, aby som mal kde parkovať svoje nové fáro, keď ťa prídem zasypať darčekom z Francúzska.“

Rozosmiala som sa a objala ho ako brata, ktorý musí narukovať na povinnú vojenskú službu.

4

Do polovice decembra sme absolvovali niekoľko obhliadok jednoizbových bytov, ktoré sa mi zdali pridrahé a mnohé ani neboli kompletne vybavené.

Tim bol veľmi rozumný. Počúvala som otázky, ktoré kládol majiteľom o poplatkoch za vodu, elektrinu a kúrenie, či o internetovom pripojení. Tušila som totiž, že si niečo nájdem až v januári, keď už môj ochranca bude preč.

Ľudia žili predvianočne. Boli nervózni, často odmietali nájsť kompromis ohľadom termínu prehliadky. Mnohí mi povedali: zavolajte o mesiac a uvidíme. Ak by som nemala izbu na ubytovní, pokojne by som mohla ten mesiac prečkať pod mostom.

„Je to v háji. Vyzerá to tak, že si byt nenájdem. Zostarnem

v izbe dva krát dva metre v miestnej ubytovni,“ povedala som smutne, keď som zložila telefón. „Vraj chcú študentky. Najlepšie medičky, pretože tie majú toľko učenia, že určite nebudú žúrovať. Vyzerám snád' na to, že zháňam byt na divoké akcie?“

„Určite niekde existuje miesto, ktoré na teba čaká. Len ho musíme nájsť,“ nevzdával sa Tim.

„A to je pravdepodobne v nebi. Nefajčím, nepijem, nevystrájam ako iné baby v mojom veku. Žijem pustovnícky život... som hotový anjel. Určite pôjdem do neba a tam budem mať sama pre seba obrovský apartmán s veľkou posteľou s baldachýnom a rohovou vaňou,“ žartovala som.

„Škoda len, že k tebe nebudem môcť zísť na kafe. Návštevy z pekla k tebe asi nepustia. Ja zrejme zakotvím v nejakej škatuli od vysávača. Fajčím, pijem, často mením frajerky... hotový Lucifer,“ nahrával mi.

Smiali sme sa ako blázniví. No vedeli sme, že o pár dní odchádzam k našim, a keď sa vrátim, Tim bude d'aleko.

„V piatok som sám doma a ty máš voľno. Mohla by si prísť k nám a spravili by sme si také malé Vianoce. Zoženiem Perinbabu, poprosím mamu, aby spravila kapustnicu, a my pripravíme šalát a rybu. Dokonca dostaneš aj darček.“ Kráčali sme po chodníku smerom z kaviarne, odkiaľ sme obvolali ešte niekoľkých majiteľov bytov na prenájom.

„To znie dobre. Kam idú tvoji rodičia?“ vyzvedala som. Strela som sa s nimi len párkrát – keď sme sa boli s Timom bicyklovať a požičal mi mamin bicykel alebo keď sme sa u nich doma chystali na halloweensky večierok. Boli milí. A jeho otec mal toľko charizmy, že by ju mohol rozdávať. Tim mu bol veľmi podobný aj výzorom, nielen galantným vystupovaním.

„Sú pozvaní na nejakú narodeninovú oslavu. Takže v piatok, dobre?“ uisťoval sa.